स राज्ञा तत्फलं प्रादात्प्रविष्टायात्र दैवतः ।
क्रीडामर्कटपोताय हस्तभ्रष्टाय रक्षिणाम् ॥ ६ ॥
स मर्कटस्तदश्नाति यावत्तावत्फलात्ततः ।
विभिन्नमध्यान्निरगादनर्घ्यं रत्नमुत्तमम् ॥ ७ ॥
5 तद्दृष्ट्वादाय पप्रच्छ तं भाण्डागारिकं नृपः ।
भिक्षूपनीतानि मया यानि नित्यं फलानि ते ॥ ८ ॥
हस्ते दत्तानि तानि क्व स्थापितानि सदा त्वया ।
तच्छ्रुत्वा तं स सभयः कोशाध्यक्षो व्यजिज्ञपत् ॥ ९ ॥
क्षिप्तानि तान्यनुद्घाट्य मया गञ्जे गवाक्षतः ।
10 यद्यादिशसि तद्देव तमुद्घाट्य गवेषये ॥ १० ॥
इत्यूचिवाननुमतो राज्ञा गत्वा क्षणेन सः ।
कोशाध्यक्षः समागत्य प्रभुं व्यज्ञापयत्पुनः ॥ ११ ॥
शीर्णानि चात्र पश्यामि कोशे तानि फलान्यहम् ।
रत्नराशिं तु पश्यामि रश्मिज्वालाकुलं विभो ॥ १२ ॥
15 तच्छ्रुत्वा तान्मणीन्दत्त्वा तुष्टोऽस्मै कोशरक्षिणे ।
राज्ञान्येद्युरपृच्छत्स भिक्षुं प्राग्वत्तमागतम् ॥ १३ ॥
भिक्षो धनव्ययेनैवं सेवसे मां किमन्वहम् ।
नेदानीं ते ग्रहीष्यामि फलं यावन्न वक्ष्यसि ॥ १४ ॥
इत्युक्तवन्तं राजानं भिक्षुस्तं विजने ऽब्रवीत् ।
20 वीर साचिव्यसापेक्षं मन्त्रसाधनमस्ति मे ॥ १५ ॥
तत्र वीरेन्द्र साहाय्यं क्रियमाणं त्वयार्थये ।
तच्छ्रुत्वा प्रतिपेदे तत्तथेत्यस्य स भूपतिः ॥ १६ ॥
ततः स श्रमणस्तुष्टो नृपं पुनरुवाच तम् ।
तर्हि कृष्णचतुर्दश्यामागमिष्यां निशागमे ॥ १७ ॥
25 इतो महाश्मशानान्ते वटस्याधः स्थितस्य मे ।
आगन्तव्यं त्वया देव प्रतिपालयतो ऽन्तिकम् ॥ १८ ॥
बाढमेवं करिष्यामीत्युक्ते तेन महीभृता ।
स क्षान्तिशीलः श्रमणो हृष्टः स्वनिलयं ययौ ॥ १९ ॥
अथातः स महासत्त्वः प्राप्य कृष्णचतुर्दशीम् ।
30 प्रार्थनां प्रतिपन्नां तां भिक्षोस्तस्य नृपः स्मरन् ॥ २० ॥
प्रदोषे नीलवसनसमलंकृतशेखरः ।
निर्ययौ राजधानीतः खड्गपाणिरलक्षितः ॥ २१ ॥